

Frankrig havde allerede reduceret sine Rustninger. Under det forberedende Udvalgs femaarige Forhandlinger har Frankrig hver Gang, der var Vanskeligheder, ufortrødent søgt en Løsning, der tillod at føre Arbejdet videre.

Konferencen er sammenkaldt, og alle maa møde, og alle maa komme besjælet af Pagtens Aand. Pagtens Fædre var ikke rene Ideologer, naar de i Stedet for Magtanvendelse anviste andre Midler til Løsning af Stridigheder, som de vidste maatte opstaa. I det Omfang, de nationale Styrker forsvandt, skulde retlig Løsning og fælles Sanktioner træde i Stedet. Rustningerne skulde gradvis nedsættes i det Omfang, Sikkerheden forøgedes; de forudsaa, at Folkene lidt efter lidt vilde vende sig bort fra Magtanvendelse mod retlig Afgørelse af deres Stridigheder. Betydelige Fremskridt er sket, og man kan stille Forhaabninger om et heldigt Udfald af Konferencen. Frankrig har undertegnet den fakultative Bestemmelse og tiltraadt Generalakten, fordi det ikke vil bruge Krigen til at fremme sine Interesser.

Med Hensyn til Sikkerheden betyder Kellogg-Pagten et betydeligt Fremskridt. Krig betragtes som en Forbrydelse, men det maa ikke glemmes, at Krig stadig kan bryde ud. Havde det været muligt at sætte det i sin Tid udarbejdede System om gensidig Bistand i Kraft, vilde Afrustningskonferencens Opgaver være blevet meget forenklet. Men hvad der ikke kunde gøres paa én Maade, kan muligt gøres paa en anden. De Nationer, der mødes paa Afrustningskonferencen, staar overfor et dobbelt Problem: Indskrænkning af Rustningerne i Forbindelse med retlige Garantier og Sanktioner, der angaar Sikkerheden. Hvad vil de gøre? Vil de erklære, at de i intet Tilfælde, af ingen Grund og under ingen Omstændigheder vil tillade Krig? De vil have Magt til at sikre, at der aldrig mere skal blive Krig. De vil sige, om de ønsker indbyrdes at skabe Kontakt og gensidige Betingelser for Sikkerhed for at gøre Krigen umulig. Hvis Regeringerne, naar Øjeblik-

ket kommer, fjerner Muligheden for fremtidige Krige, da kan Folkene illuminere, glæde sig og planlægge en stor Indskrænkning af Rustningerne, thi da er Situationen klar.

Den tyske Udenrigsminister *Curtius* erklærede, at han i Hovedsagen vilde begrænse sig til at tale om den økonomiske og finansielle Krise og Afrustningsspørgsmaalet, men den tyske Delegation vilde selvfølgelig deltage i Diskussionen om de andre paa Dagsordenen opførte Spørgsmaal, af hvilke han navnlig vilde fremhæve Spørgsmaalet om at bringe Forbundspagten i Overensstemmelse med Kelloggpagten, den europæiske Union og Mindretalsspørgsmaalet.

Den økonomiske Krise er i mange Lande blevet forværret ved en Finanskriser. Ophobning af store Forraad af Raamaterialer og Fødevarer i et Land falder sammen med Savn og Hungersnød i et andet. Ophobning af Kapital og Guld i nogle faa Lande falder sammen med Kapitalnød og høje Rentesatser i andre Lande. Hertil kommer Arbejdsløshed i Industrilandene, som næste Vinter vil vokse i en Udstrækning, som det er umuligt at forudse, og skabe Hærskarer af fortvivlede Arbejdere, der vil være let paa-virkelige for yderliggaaende, revolutionær Indflydelse.

Forbundet kunde ikke staa ligeegyldigt overfor denne Situation, og man maatte spørge om de hidtil opnaaede Resultater svarede til Tidens Behov; ingen havde hidtil vovet at besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Det betydeligste Resultat, der var opnaaet af den europæiske Union, var den økonomiske Ekspertkomité's Beretning. Denne maatte være Udgangspunktet for en ny økonomisk Udvikling i Europa. Beretningen anviser som væsentlige Hjælpe-midler en nærmere økonomisk Forbindelse mellem Folkene, Oprettelse af økonomiske Unioner, idet det understreges, at disse Planer kun kan gennemføres i Forstaaelse med ikke-europæiske Lande, og at et Forsøg maa gøres paa at indføre en mere moderat Toldpolitik.